

ואם מת, ונפלה לפני אחיו ליבום, הרי היא **חולצת**, ולא מתייבמת וגמרא לקמן [ה ב] יבואר הטעם שאינה מתייבמת.

גמרא:

ושאלת הגמרא:

מכדי, הרי **תנא**, **מנזיר סליק**, התנא שנה את מסכת נזיר לפני מסכת סוטה, ובסיימו את מסכת נזיר הוא בא לשנות את מסכת סוטה.

ולכן צריך לדון: **מאי תנא**, איזה ענין למדנו במסכת נזיר שהוא דומה למסכת סוטה הבאה אחריו, **דקא תנא סוטה**, שמשום כך שנה התנא את מסכת סוטה אחרי מסכת נזיר.

ומשינן:

כדרבי. לפי דרשתו של רבי.

דתניא למדנו בכרייתא —

רבי אומר, למה **נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה**? מדוע התורה כתבה את פרשת נזיר אחרי פרשת סוטה.

לומר לך, ללמדנו **שכל הרוואה סוטה בקלקולה**, איך עונשין אותה בבית המקדש, ומנוולין ומבזין אותה —

יזיר עצמו, יקבל על עצמו להתנזר **מן היין**, שהיין גורם לקלות ראש, והיין הוא זה שגרם לאשה לזנות תחת בעלה.

וכיון שלכך סמכה התורה את פרשת נזיר אחרי פרשת סוטה —

משום כך, שנה התנא את מסכת סוטה אחרי מסכת נזיר.

ושאלת הגמרא:

וליתני פוטה, **והדר ליתני נזיר**! אם כן, כמו שמצינו בתורה שפרשת סוטה נשנית קודם פרשת נזיר, היה התנא צריך לכתוב את מסכת נזיר אחרי מסכת סוטה.

ומשינן:

אידי כיון דתנא כתובות, ששנה התנא קודם את מסכת כתובות

ותנא "המדיר", ובתוך מסכת כתובות כתב את פרק המדיר, שהוא מעניני נדרים.

תנא נדרים. לכך שנה התנא את מסכת נדרים אחרי מסכת כתובות.

ואידי דתנא נדרים, וכיון שכבר שנה את מסכת נדרים, **תנא נזיר**. נקט התנא למסכת נזיר כיון **דדמי לנדרים**, שנזירות היא נדר מכלל הנדרים, שהרי הנזירות חלה על ידי שמקבל על עצמו בנדר להיות נזיר, ולכך סידר התנא את מסכת נזיר אחרי מסכת נדרים.

וקתני, ולכך נקט התנא למסכת **פוטה** אחרי מסכת נזיר **כדרבי** משום טעמו של רבי כמו שהתבאר בכרייתא.

סי' ק"ג שהביא דעת המהר"ם מינץ שמוותרת לאכול תרומה, ובסי' קנ"ב הביא שדעת רבי עקיבא איגר שאסורה לאכול תרומה.

אמרה שיש הלכה של ספק כודאי, הרי אפילו אם היא יודעת בודאי שלא נטמאה היא אסורה לאכול תרומה, ועיין בחתם סופר חלק אבן העזר